

БОРБА®

Рождествено послание на Светия Синод на БПЦ с наместник-председател Софийския митрополит Инокентий

Бранички епископ Гервасий (храм “Св. Климент Охридски” – Чикаго, Неделя Сиропустна, 6 март 2006 г.)

Възлюбени в родилия се Богомладенец братя и сестри, чеда на Светата Православна Църква,

Отново еква гръмовното благовестие към всеки човек, към всички нас: Словото стана плът, Бог Слово стана човек, Син Божий стана Син Човешки, роди се на земята Богочовекът Христос Господ. Благовестие велико, благовестие тайнствено, благовестие преливащо от радост, благовестие гръмовно, разтърсило цялото творение, изпълнило гълбините на човешкото същество с пресветъл смисъл, с вяра и надежда.

Ала, за да вместят хората това благовестие, необходимо е да разтворят за него умовете и сърцата си докрай, та да се изпълнят те с богоизреченото слово, с благодат и истина. Необходимо е да се разтворят умовете и сърцата докрай, за да може човекът да открие и прегърне смисъла на собственото си съществуване. Тогава и само тогава ще празнуваме Рождество Христово в пълнота на дух и истина, като славим тайната на Боговъплъщението и заедно с нея единствения истински смисъл на човешкия живот.

Но как празнуваме ние? Къде е преклонението ни в дух и истина? Къде е благоговейният ни трепет? Къде е благодарността ни, извираща от живия ни усет, че извън Бога човекът не е човек? “Отде у нас този жив усет?” – ответно ще попита някой. Ще отговорим: от нашия горчив опит, че без благодатта и истината на Словото, мислите ни, душата, тялото ни, цялото ни същество гине в дълбока пропаст, потопено в гъмжило от безсмислие, страсти, кошмари, в които тънат и се давят жалки отломъци от смисъл. И сякаш сме свикнали да се носим във вихъра на това безсмислие. Усилия, напрегнати усилия са нужни, за да разтворим

тия двери на истината и благодатта на Словото. Ала ние трудно се разделяме с покоя и удобствата, с меката тиня на безсмислието, покриваща дъното на пропастта... И рукват думи за Рождество и Коледа, сипят се поздравии и пожелания... Но с какво ще ни помогнат тези ежегодни повтарящи се слова за коледни обичаи, за бъдници и трапези, за сурвакане и здраве, за добруване и сполука, ако нямаме порива да поемем поне една свещица, пламтяща със светлината на Божествена разумност? “Рождество Твое, Христе Боже нашъ, возсия мирови светъ разуму” (Твоео Рождение, Христе Боже наш, проля над света светлината на богоразумието) – пее днес светата Църква. Да вземем тая свещица! Тогава тя ще освети поне един кът от тъмната пещера на душата ни. И тъкмо под тази блещукаща светлина ще засияе в мрака първоначалната хубост на душата – искра от божественото слово, искра от божествената истина. Тогава ще прозрем и ще си кажем: ето тук, в тази трепкаща светлина, е спасението ти, намъчена от безсмислие, от страсти и кошмари душо! Тук е спасението ти, тук е животът ти, всичко останало е мрак и гроб. Само разпали, несретнико, тази малка светлина в пожар, смело я внеси в ума си, в сърцето, във волята и съвестта си. И ще пламне безсмислието, ще изтлеят страстите, в миг ще се сгърчат, обзети от огън, кошмарите. И ще видиш собствения си смисъл, непомянатата си светлина, незагрозената си красота и непродаденото си безсмъртие. И тогава твоята пещера ще се изпълни с оная незалязваща светлина, която бе осияла Витлеемската пещера, дето смирената Майка-Деввица роди Спасителя на света. И ще се изпълниш ти със слово, благодат и истина, ще жадуваш за Бога и Неговата правда, и ще прегърнеш с радост трепетната тайна на Христовото Рождество сега и во веки. Амин!

Честито Рождество Христово!

+ Бранички епископ Гервасий, главен секретар на Светия Синод на БПЦ

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Панриковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 58, брой 1

Книжка сто осемдесетъ и първа

Януари 2009

Кратък жизнен път, но достоен за дълбок поклон

Ние, българите, когато обичаме, обичаме от сърце и гуша и предаваме обичта си от поколение на поколение. Такава е и обичта ни към Христо Ботев. Ако се запитаме откога го познаваме, трудно ще намерим точния отговор, защото високото му чело, дълбокият му поглед под тежките вежди, стройното му тяло в революционните одежди ни съпътстват от ранно детство. А заедно с тях и 20-те му песни, които са ни дали първата наслада от поезията. И не ни се вярва, че са изминали 161 години от 6 януари 1848 г., когато се ражда той. Ражда се, за да извърви само 28 години жизнен път. А този път е път неравен, трънлив, изпълнен с неволи и устременост, с болки и копнежи, с творчество и борба. В него се съчетават поетическото дело с отгадеността на борбата за свобода и ненавистта към жестокия поробител. Кратък жизнен път, но достоен за дълбок поклон. Да го проследим.

Калофер – родният му дом, където “първо мляко засукал”. Домът, където се мъчи и вдишва вълнуващия въздух на изстраданата със свидни жертви свобода. Домът светиня, където в съзнанието изпъква образът на поета и революционера, където всеки тихомълком рецитира откъси от поетическото му творчество.

Румъния, училището на “Каралошиар” и църквата, на чиято стена стои заветът на неизвестен българин: “Живях като монах, като пустинник... Не се ожених, не знам що е семейство, само и само да спестя и да оставя спечеленото на свободата на България.” Това спестено служи на Ботевата чета за въоръжаването ѝ. Тръпки побиват всеки, прочел тези заветни думи.

Улица “Мошилор” 134, по която са отеквали стъпките на снажния и величествен красавец, калоферския младеж, за да отиде до печатницата на Любен Каравелов и да списва неуморно с него вестници, да върти като хамалин печатарската ма-

шина. Но изпод тази машина изхвъркваха думите: “Революция, революция и само революция е нашето спасение и нищо повече!”

Хотел “Дачия”, на чието място е било някогашното сборище на българските хъшове. Там Левски е пъл на Ботев, вместо да плаче, където от студ камък и гърво се пукало. Умиление, гордост и възторг събуждат спомените ни.

Къщичката на улица “Румеора” 15 с прозорчетата на равнището на земята, където са живели Ботев и Венета и където се е родила гъщеричката им Иванка. Оттук Христо Ботев тихомълком се е отправил към гара “Филарет”, за да потегли към Гюргево и... **Вола**. И Венета ще чете след някой ден онова писмо, преминало през сърцето ѝ и останало в историята ни, че след Родината тя и детето са най-обичани.

Браила – в неговия музей от стената гледат майката на поета, Венета и Иванка, печатарят Димитрий Паничков, при когото Ботев е работил. Гледа и календарът със стихотворението “Хаджи Димитър”, в което Ботев излива мъката си по смъртта на героя.

И накрая **отново Родината, пътят от Козлодуй до връх Вола**, където свършва 28-годишният живот на великия син на България - Христо Ботев.

Елена Вачева

Анкета

Връзката на списание “Борба” с читателите

За всяка медия е от значение доколко е свързана с аудиторията си, защото е призвана да търси връзка и да отразява очакванията на своите читатели в изданието. Повече от 50 години сп. “Борба” не е изневерило на своята традиция да търси мнението на своите читатели. Тази година отново се допитахме до становищата, по важни за списанието въпроси, и очакванията за неговото бъдеще.

Получените стотици писма в редакцията показват, че списанието е запазило своята обществена роля да информира за актуални събития в страната и чужбина, да предоставя трибуна за различни мнения и идеи и да търси рационални решения за неосъществената, маскирана с безброй инсинуации реформа.

От получените повече от три четвърти писма с отговори на изпратените 1200 анкетни карти личи ясно заявената позиция, че списанието се чете с голям интерес. На първия въпрос: **“Четете ли списание “Борба”?”**, с “да” са отговорили 75%, с “не” – 0, с “понякога” – 5%, и с “друго мнение” – 20%, които уточняват: “Очаквам с нетърпение всеки брой”, “...най-редовно с нетърпение и удовлетворение”, “редовно го чета и съм много доволен от него”, “...много, много съм доволен”.

На въпроса **“Искате ли през 2009 г. да получавате списанието?”** отговорите са категорични: “да” – 100%, но на изискването: “Посочете точния си адрес”, около 25 на сто са споделили, че желаят да го получават чрез разпространител, което показва наличие на страхове от репресии по места – доказателство, че комунизмът все още битува и плаши хората със своя репресивен “авторитет”. Няма нежелатели и с друго мнение, което е невероятен стимул за списването и разпространението на сп. “Борба”.

На следващия въпрос: **“Какво не е засегнато в списанието по ваша преценка?”**, анкетираните отговарят, както следва: “А – липсва по-голяма критичност” – 28%, “Б – липсва актуалност” – 5%, “В – недостатъчно се отразява животът на БНФ” – 15%, и “Г – друго мнение” – 72%. Отговорите с “друго мнение” отново дават представа за активна гражданска позиция на хората, които четат списанието. Ето някои от мненията: *“По-активна борба срещу комунизма, особено догодина, преди изборите”, “Трябва да се разобличават поробителите на българския народ, за да се знаят тук и по света.”*, *“Недостатъчно се отразяват другите национални организации.”*, *“По-активно участие в политическата действителност на България – дясно национално!”*, *“Не е засегнато националното възпитание.”*, *“Всичко, което трябва, е засегнато в списанието.”*, *“Списание “Борба” е критично и актуално – откликва на всички въпроси със задача да победи истината.”*... и много други отговори, все в посочените ориентири.

На въпроса **“Какво в обособените рубрики ви удовлетворява?”** отговорите очертават нишите на удовлетвореност така: “А – откритата антикомунистическа позиция” – 44%, “Б – възможността чрез списанието да се води дискусия” – 65%, “В – тяхната мобилизираща сила” – 14%, “Г – дават място за изява на различни политически формации” – 9%, “Д – друго становище” – 5%.

С посочените отговори за удовлетвореност списанието напълно показва своето предназначение, с което печели популярността си – възможност да се води дискусия, отстояваща демократичните принципи, и открита антикомунистическа позиция, с което запазва връзката с читателите си.

Ориентациите за следващата година са показани в отговорите на въпроса: **“Според вас каква би трябвало да бъде задачата на “Борба” през 2009 година?”** Отговорите в четирите направления потвърждават смисъла от издаването на списанието и значимостта му за развитието на гражданска позиция. Отговорилите с “А – да продължи борбата за национална и социална независимост” са 85%, с “Б – да продължи да показва недостатъците на управляващите в миналото и настоящето” са 64%, “В – да обръща повече погледа си към обществените прояви” – 22%, “Г – друго мнение” – 10%. Това показва широкия поглед на възможностите да се удовлетворява читателският интерес.

Последният въпрос: **“Мнението ви за списанието?”**, също е ясно доказателство, че списанието е нужно на хората в търсенето на пътя към истината за многото събития и проблеми на обществения хоризонт. Отговорите: “А – единственото списание, което не е повлияно от времето” – 92%, “Б – списанието е поръчково и казионно” – 0%, “В – друго мнение” – 8%, показват отново необходимостта от отпечатването му. Мненията са недвусмислени: *“Ако може да се пуска по павилионите като другите списания, понеже хората много го търсят за четене”, “Единственото списание, което пълни душите на хората”* и др. подобни. На по-голяма част от въпросите сборът на процентите надвишава 100, защото са давани по повече от един отговор от анкетираните. Защитена е позицията списанието да се издава в по-голям тираж и по възможност да бъде месечно, а не както досега да излиза един път на два месеца. Това говори за здравата му връзка с читателите.

Ние благодарим за активността и отзивчивостта на читателите, за участието им в анкетата и през 2009 г. ще вложим усилия да отговорим на потребностите им.

“БОРБА”

Уважаема редакция на сп. "Борба",

Надявам се да не съм забавил анкетните листове. Прилагам още 6 броя на читатели на "Борба" и в. "Прелом". Освен тях списанието върви от ръка на ръка и се чете от още мои съграждани. То се приема с чест, но обществото ни поначало показва известно бездушие в по-голямата си част. Аз съм намислил в подходящо време да проведа публично събеседване по отношение на сп. "Борба" с тези, които по-редовно го следят, и да покана на него да присъстват подходящи граждани.

Усилията, които полагате за списването на списание "Борба", ви правят чест. Бог да ви дава здраве, за да продължите скъпото дело.

С уважение – К. Семерджиев

Моето мнение

По най-схематичната форма бих искал да споделя своето мнение за списание "Борба" по повод изявената покана на редакцията към неговите читатели.

Достатъчно е да проследим този предпоследен за тази година брой 5, за да усетим неговия характер и дух. Още кориците на всеки брой на "Борба" предизвикват у всеки читател неговата актуалност, патриотичния дух, зачитане и предизвикване у читателя на външение и размисъл за актуалните моменти на съвремието ни в отбелязване на националните събития и възпоменания в защита на българщината. Нейните ценности и бележити исторически гати, родолюбивият дух е във всеки брой и неотменно предизвиква, вълнува, възпитава към "Борба" в името на Родината.

"Тресащицето" в бр. 5 отразява актуалния момент, в който е нужно във всички политически сили в обществото ни, включително и в НДСВ, където също има здрави патриотични, предани дейци, да вляят своите усилия в борба за излизане от тресащицето, в което днес е страната ни. От заблудата, в която продължава да бъде съвременното българско поколение, по отношение на истината в най-новата история на народа ни, за позрома, който нанесе 9 септември 1944 г., за да тръгнем към обновление и възраждане.

Знаят ли младите хора от най-ранна възраст и през време на своето обучение и възпитание в училищата, в университета, във всички учебни и научни звена и про-

светни форми на културата, изкуството, в духовната област, знаят ли и могат ли да узнаят за тези истини и събития? Та нали тяхното разкриване ще ни даде сили и воля в борбата за спасението на страната ни. Ето това неотменно и с огромно въодушевление, компетентност и вещина върши списание "Борба". То никому не е дължно да служи, освен на чистите интереси и идеали. Заг него са честните, предани дейци в страната и там, в чужбина, прогонени от Родината ни от комунистическата буря, която вилня и продължава да вилнее у нас.

Пак в този брой Елена Вачева зове да се спре безнравствеността на обществото ни. Нима не виждаме всички как избледняват здравите корени, на които се е крепяла нацията ни в хилядолетието. В същия дух са и позициите на видния наш съмишленик Евдоким Евдокимов, още от 24 юни 1980 г., за подкупите и морала, който не е загубил своята актуалност и днес. И "Борба" напомня, зове.

За Пражката декларация за европейската съвест и комунизма от 3 юни 2008 г. и решението, а и проекторешението на 40-то Народно събрание – има ли в нашите медии и общество тревога за актуалността на този акт и нужен ли е той в този исторически момент у нас. "Оттук нататък, господа законодатели, изпълнители и блюстителни на закона, накъде?"

Деца се очакват от вас, управляващи, а не парламентарни заблуди.

Очакват се и от нас, от обществото ни.

Трудно ми е да дам мнение за публикацията на части от изданието на Том Бърнет (Алекс Геймс) – един от водещите британски експерти по въпросите на сигурността и военните дела. Писател и журналист, работил във в. “Лондон Ивнинг Стандарт” и други, редовен автор и публицист. Списание “Борба” иска мнението на своите читатели по неговия въпрос: “Кой управлява света”? – една тема актуална, по която безспорно могат да се дадат ценни мнения и гледища. „Човешките опити за управление на света не са нищо повече от напразни усилия за издигането му над духа на национализма”. Наистина има трайни групировки, които са усвоили изкуството на световното управление, и такива практики съществуват, откакто се помним. Мисля, че читателите на “Борба” имат само щастливата възможност да получат поне малка информация от тази публикация.

Що се отнася до мнението на моя скъп приятел и съмишленник Горазд Чолаков за неговата публикация “Истината” – наистина, докога ще бъде скрита и преназначавана тя по отношение на цар Борис III и неговия решителен принос за спасяването на евреите у нас по време на Втората световна война? Не е ли време да се надигне обществото ни, да се преодолеят влиянията на БКП (БСП) и други в Израел и да се възстанови неправдата по отношение паметника на признателност към този велик български държавник? Това беше най-верния израз на българските евреи към него, за които Горазд пише покъртителни постановки. Тях нашата съвременност трябва да узнае. И “Борба” не за първи път зове за тази “истина”.

Що се отнася до позицията на Георги Чаракчиев от Германия, мисля, че нашите емигранти в чужбина би трябвало по-отблизо и реално да преоценят своето отношение към Н. В. цар Симеон II и самият

той ясно да я изрази като верен син и внук към своя баща – Борис III, и към Фердинанд I. Ето, “Борба” дава място за дискусия по този въпрос и в това очакване са всички, които са пазели и пазят своите отношения към династията на Кобургите. И можем ли да очакваме, че и той ще преоцени своето отношение към позорното минало, с което е свързана съдбата на народа ни, честта на страната, на бащата му и всичко онова, което позорно, предателски беше наричано “монархофашизъм”. Не е ли време и самият той да помогне с тези, които сега е в съгласие, в тройната коалиция, да сторят жест по тези въпроси, за да настъпи мир в злочестата ни страна.

Споделям и другите постановки на авторите на публикации в “Борба”, както в този брой, който е олицетворение на всички онези въпроси, които са залегнали в “анкетния лист” на списанието.

Що се отнася до публикацията в бр. 5 за Българския национален съюз – “Гвардия” (БНС) в рубриката “Гости”, това е напълно в духа на мнението ми за допускане на дискусии. По принцип, независимо от някои мнения и позиции, аз виждам в проявите на тези млади хора близка връзка с онова, което ние в най-ранните легионерски години и след това провеждахме като родолюбци и националисти и смятам, че в “Борба” би следвало да се излявят и други читатели по този въпрос. Дискусията би била полезна.

Няма друго издание, като изключим списание “Един завет” на СВВНВУ-Ща, ЩЗО и РВГ, в което публикациите да са най-близки до “Борба”. Мисля, че е нужно да си взаимодействат двете списания.

Големият въпрос тук е как ще можем да доближим списанието до по-голямата част от обществото ни, което е още твърде отчуждено от обществените проблеми, изпаднало е в разочарование и апатия. Дано успеем, това е наш дълг.

Костадин Г. Семерджиев

Илюзия или реалност

Десети ноември 1989 г. донесе надеждата у народа, че комунизмът ще бъде занаят само един мрачен спомен от миналото на България. Хората заживяха с вярата, че вдъхновителите и изпълнителите на повсеместния терор в държавата, в периода на полувековното комунистическо управление, ще бъдат изправени на позорния стълб на историята. Те очакваха истината, страшната истина за страданията на десетки хиляди граждани през това безотговорно време да излезе наяве и виновниците за политическите, икономическите и криминалните престъпления да бъдат наказани, което е задължително да стане в една правова държава. Те очакваха преторианската гвардия на властта – страшната Държавна сигурност като синоним на терора и насилието, да бъде окончателно ликвидирани. Но... жестоката истина е, че не така мислеха изкачилите се по коридорите на властта „демократи“.

След пагането на Берлинската стена поелата властта в България политическа върхушка беше зомбирана от вклинилите се в нея бивши комунистически елити, имащи на разположение зад гърба си непокътнат целия репресивен апарат, върху който тя 45 години държи в робско подчинение народа. Сега с това свое присъствие във властта бившите червени властелини имаха възможност с успех да проведат сценария, с който да бъде прикрита неподправената истина за своята просветска политика и нейните последствия върху цялостното развитие на България във втората половина на миналия ХХ век. Наред с това те професионално се възползваха да запазят в тайна специалните връзки на хиляди граждани с репресивната

машина на комунистическата Държавна сигурност, за да ги използват по-късно за свои цели, поставяйки като условие залога на мълчанието си. Това акумулира отрицателна енергия у българските граждани и създаде предпоставки за развихряне на корупция, престъпност, аморалност, своего рода нарцисизъм, връзки на организираната престъпност със законодателната, изпълнителната и съдебната власти, симбиозата мафия-държава и разслояването на българското общество на свръхбогати и отчайващо бедни.

Създадените нови и възстановените стари политически партии в периода на прехода, явили се в политическото битие като алтернатива на пагналния от власт комунизъм, привлякоха доверието на народа, но не успяха да го загържат. Еуфоричните им заявления, че ще въведат ред и законност, че наред със структурните промени в посткомунистическата държава ще проведат и персонални, че ще разрушат комунистическата репресивна машина до основи, че ще потърсят отговорност от лицата, упражнявали терор и репресии над народа, и съгласно законите ще наложат отговарящо на вината им наказание излязоха думи без покритие, хвърлени в пространството за заблуда и успокояване на обществото, за неговото отклоняване от справедливите му искания. В същото това време комунистическите бившества възстановиха позициите си не със свои заслуги, а използвайки продажността на новоизлюпените политици.

По този начин възстановените и новообразувани политически партии, излезли на политическата сцена след 10 ноември 1989 г., шумно манифестирайки демокрацията си, фактически помогнаха на

комунистическата партия, преименувала се в социалистическа, и нейните функционери да се снискат пред напора на народния гняв и след преминаване на бурята от него отново да се наредят в колоната от партии с претенции към властта.

Уличните изяви, митингите, виковете и крясъците за възмездие от тези партии заглъгнаха и се стопиха в прегръдките на напиралците към властта комунисти-социалисти. Те, новите партии, забравиха, че през време на комунистическото управление беше съсипано селското стопанство, основен източник на суровини за леката и хранителната промишленост, че колхозите (ТКЗС) обезлюдиха стотици села и трудолюбивият български селяк, хилядолетия свързан с българската земя, с торбичка на рамо и комат сух хляб беше принуден да се влее в градската безработица, чакайки място за работа в неработещата индустрия. Бяха забравени обвиненията към комунистическата власт за извършените от нея без съд и присъда масови убийства на стотици граждани само за това, че недолюбуваха комунизма. Бяха забравени лагерите на смъртта. Беше забравено националното предателство с предлагането България да стане 16-а съветска република. Бяха забравени исканията за отговорност от тези, които сътвориха многомилардния външен дълг на България. А исканията за връщането на тези пари в родината се оказа едно шумно шоу, чийто финал е поставен пред огромна въпросителна, която властващите съзнателно и неумолимо тласкат пред себе си, за да не я достигнат никога. От тази забравя комунистите имаха изключителна потребност, както и че хаосът, създаден с тяхното участие в управлението, имаше обратна притегателна сила. По този начин прикриха истината, че комунизмът може да управлява само с камшик, но не и с принципите на цивилизования пазар,

повластен на гражданското общество и контролиран от него. Но това не трябва да ни мотивира да се залъгаме, че нещата са непоправими. Управляващите със силата, която им дава властта и законите, имаха възможност да ликвидират тези неприятели в обществения живот и да озантят хаоса. Но те не го правят, за да не си затворят пътищата към доходите от престъпната симбиоза мафия-власт, което изключва сценария им за консумиране на властта.

Социалистите-комунисти като вогеща сила в управлението, използвайки създаденото положение и ненаказуемостта на "улицата", продължават да изсмукват и малкото останали жизнени сокове у народа, овладени от нагона за забогатяване.

Кръвта по улиците вече не впечатлява почти никого. Въпросът е принципен! Кой и от кого да прибере парите от толерираната престъпна дейност. Грабежите и изнасилванията, които по принцип остават неразкрити, стресират обикновения гражданин. Той е изумен от бездействието на управляващите и тяхната наглост, от безразличието към техния живот.

На другия полюс така наречената опозиция в многообразието си се мъчи да надскочи сянката си, обзета от лидеромански амбиции. В нейните среди вътрешни противоборства и разноезичие създадоха атмосфера за развитие на разложителна дейност от внедрената агентура, успешно изпълняваща възложените ѝ задачи, заплашена от разкриване на принадлежността ѝ към комунистическите служби за сигурност. Разпокъсана, вложила цялата си сила и енергия в борба за вожизъм, опозицията е лесен обект както за овладяване, така и за манипулиране. Такава опозиция не може да бъде алтернатива на която и да е власт, а най-малко на комунистическата, която държи в сейфове си досиетата на днешните беззъби демократи, агенти,

сътрудници, информатори и доносници на службите ѝ. Тези досиета на не малка част от изявените опозиционери висят над главите като гилотина, която всеки момент при непослушание може да бъде приведена в действие. **Такава е истината.**

Без съмнение повелята на времето е отърсване от илюзията и поглед в упор към реалността.

А колкото го комунистическото прикритие, наречено “тройна коалиция”, повъзрастните граждани, дори и със средна памет, ще разпознаят другото комунистическо прикритие в не толкова далечната

1944 г., когато коалицията Отечествен фронт стана мост към полувековното заробване на България от бащите на тези, които днес, чрез “тройната коалиция”, си подготвят вземане на цялата власт.

За да бъде сложен прът в колелетата на колесницата на комунистическата ескалация към цялата власт, никой няма да гоиде отвън, “да вади кестените от огъня”, за да ни ги поднесе да лапаме. Сами трябва да кажем не на предстоящите парламентарни избори на комунистическите вълчи апетити.

Наблюдател

Радостна усмивка грее по лицата на министрите от кабинета на комуниста (социалист) Станишев. Тя вероятно се дължи на удовлетвореността им, че и този кабинет, както предшествашите го в периода на прехода от диктатура към демокрация, се възползва най-пълноценно от поставяната вече 20 години пиеса – **промяната нищо съществено да не променя в посока за по-добър живот на народа.** За отбелязване е обаче, че той успешно възстановява управленските позиции на “майчицата партия” (БКП-БСП), която бе принудена тогава **доброзорно** да ги предаде.

Снимката (направена от Голтай, Донеv и Цветков) е запечатала кабинета Станишев на 22 февруари 2008 г., 9 часа в пленарната зала на Народното събрание в момент, когато изслушва дебатите по четвъртия вот на недоверие към правителството, внесен от опозицията.

Политическата агония ще продължи

Някой упорито налага темата за предсрочните парламентарни избори в средствата за масова информация, въпреки че сегашните народни представители отдавна са се споразумели да си играят на вотове на недоверие. Предстои поредният вот на недоверие срещу тройната коалиция и съответно с предизвестен резултат – няма да успее. След унищожителния доклад на комисията до Европейския парламент и до Съвета на Европа относно напредъка на България по механизма за проверка и сътрудничество от 23 юни 2008 г. и десните в Народното събрание едва ли могат да ангажират вниманието на българския избирател в следващите парламентарни избори. Това е трети доклад и колкото повече доклади има, толкова повече политическите опоненти ще се обръщат назад. Така може би ще бъде направен по-сериозен анализ и равнометка на изминалите 20 години и ще бъде установено, че през този период не е имало управляващи партии, а дирижирани партии. **Диригентът е, разбира се, с оркестранти от структурите на бившата Държавна сигурност.** Именно затова на всички управляващи партии беше позволено да участват в опустошителната приватизация, да използват предприсъединителните фондове и... сега се изправиха пред фондовете на ЕС. Затова докладът е унищожителен, защото показва тройна тенденция с един диригент – на издигане на корупцията в култ от управляващите партии. Още през 2003 г. американското посолство цитира констатацията на висш български магистрат, че “корупцията е държавна политика в България”.

След този доклад на ЕК на никого от Народното събрание не му трябват предсрочни избори. Докладите обхващат период от година и половина и показват трайното поведение на коалицията и опозицията – единни в разграбването на държавата. Под претекст, че се заражда нещо ново вдясно е замислено и “разширяването” на дясното политическо пространство с ГЕРБ. Именно ГЕРБ ще постигне необходимите места при следващите парламентарни избори за “дясна червена политика”. Ако трябва, и кръсъците на “Атака” ще бъдат прибавени. В крайна сметка страстите ще се развихрят само до поредното осигуряване на удобни депутатски места, обгърнати от корумпираната администрация.

Да, след доклада ще има известно забавяне на подкупите (10-20 процента) за усвояването на фондове от ЕС, тъй като ЕК създава известни затруднения срещу ограбването на парите на данъкоплатците от ЕС. В паузата до следващия доклад правителството обаче ще осигури “корупционните комисионни” от държавния бюджет. Това, което е започнато, трябва да бъде довършено, т.е. “кралите сме и не може да не си довършим започнатото. Затова сме избрани. До следващия доклад има време и трябва процентът от 3-те милиарда от бюджета да бъде усвоен по добре установената схема, т.е. да си вземем нашето.”

Г-н Доган едва сега е научил, че при изразходването на средствата на народа има финансова дисциплина. За г-н Станишев като специалист с най-малък трудов стаж в тройната коалиция не остава нищо друго, освен да следва примера на коалиционните партньори и да се учи от опита на г-н Саксдобургготски, както сам заявява.

Докладът недвусмислено показва, че корупционната инерция, от която са увлечени партиите, управлявали и управляващи след 1990 г., води единствено към разоряването на България. Така наречените политици, унесени в инерцията, работят, за да осигурят светло бъдеще за своите деца и внуци. Четиридесет и пет плюс още двадесет години не им стигнаха да разграбват страната и сега започват да ограбват и пари от ЕС. От доклада е ясно, че законодателната и съдебната власт са гарант за “трайния” преход на коруп-

цията. Тази тройна корупция се изражда в геноцид срещу българите и повече от 1 милион българи са в чужбина. Дори и българите да останат 4-5 милиона, ще са гостатъчно, за да работват, за да поддържат стандарта на корупционната инерция.

След поредния доклад се питаме – “Какво прави Европейският съюз за България?” Констатира трагичното състояние на съдебната система като резултат от липсата на **постоянна политическа воля и решимост**. Безспорно е, че ЕК може да предизвика изборите, когато пожелае. Именно затова е представен този “окастрен вариант”, който продължава политическата агония на “тройната корупция”. Създава се впечатление, че ЕК е ангажирана повече с дирижента и оркестрантите, тези, които грабят и живеят за сметка на останалите 90 процента от населението.

Докладът е оценка и за нивото на гражданското общество. Степенуваните негативни оценки в трите доклада показват, че няма зачатъци на това гражданско общество. Това е горчивата равносметка.

*Д-р Н. Илиев, Н. Недялков,
коалиция “Равносметка”*

Разкрепостяване в политическото мислене на народа, потискано в продължение на половин век от тоталитарната власт, може да се постигне само и единствено тогава, когато бъдат срунати старите структури и се отнеме икономическата мощ от нейните комунистически притежатели. Ако това не стане реалност, то промяната остава непроменена и се върви право към целта – комунистическа власт със стари средства в нова форма.

Вангализъм

+ *Браницикий
епископ Гервасий*

Четири години и пет месеца по-късно

Преди четири години и пет месеца, на 21 юни 2004 г., българската държава извърши една вандалщина срещу БПЦ (Българската православна църква), нямаща аналог в съвременната ѝ история. В 07.00 ч. сутринта, около 6000 полицаи (а на някои места и спец-части) изхвърлиха със сила свещенослужителите и миряните от 250 храма, четири манастира и три митрополии в Родината ни. Тази операция беше под кодовото название “Расо” (расо – това е връхната дреха, която православните духовници носят). На някои места, най-вече в София, се стигна до затваряне на духовници и архиереи в полицията, разбиване на храмовете и побой над свещенослужителите. Питаме се: що за грях сторихме, та заслужихме това? Грехът ни беше, че не искахме начело на БПЦ да има патриарх, избран и назначен от атеистичния комунистически режим.

Ние не се разпръснахме, а се събрахме в градинката пред храм “Св. София” в столицата и там продължихме да служим, проповядваме,

кръщаваме, венчаваме и вършим всичко онова, за което сме призвани. Не само в София, но и в цяла България – Пловдив, Банско, Варна, Чепеларе, с. Устина, манастира “Св. Живоприемен източник” край Бургас и другаде, братята продължиха да служат по паркове, градинки, кина, сладкарници и параклиси. Навсякъде вярващите са с нас. В студ и пек, в сняг и дъжд, се черкуват при своите пастири и духовни водачи.

Тогава България беше кандидат-член на Европейския съюз. И една от клаузите, които трябваше да изпълни, за да бъде приета, беше – гарантиране религиозните и човешки права и свободи на своите граждани. На 31 декември 2006 срещу 1 януари 2007г. членството на България в Европейския съюз стана факт. На 01 януари 2007 г. ние се събудихме европейци, но ... Тогава ние, няколко духовници, гледахме радостта на народа на площад “Ал. Батенберг” от нашата каравана – там, където е и нашата “Поднебесна църква” (на мястото

на капището, дето беше мумията на диктатора Г. Димитров), там, където служим и досега.

Подадохме жалба до съда в Страсбург, уведомихме всички международни правозащитни организации за това, което беше извършено. Там, в центъра на София, идват хора от цял свят и ние обяснявахме кои сме и защо сме там, а не по църквите си. Над 100 души свещеници и архиереи и над милион и половина вярващи не са “сбирщина” както ни нарекоха някои вестници.

На 01.12.2008 г. мое недостойнство, в битността ми на Главен секретар на Св. Синод на БПЦ с заместник-председател Софийския митрополит Иннокентий, бях поканен в Брюксел в Европейския парламент, в комисията по петициите и човешките права. Там, след моя доклад и представените материали (снимки и документи), евродепутатите бяха потресени от това, което става в България (вече членка на Европейския съюз), и ще търсят сметка на управляващите, защо това не е оповестено.

Обвинени сме, че незаконно сме служили в храмовете и манастирите и незаконно сме ползвали имотите. От 1992 до 2004 г., в София и страната изградихме 21 църкви и параклиси, ръкоположихме

свещеници и монаси, издавахме списание “Възраждане”, отворихме социални кухни, поддържахме старчески и социални домове. Аз и всички наши братя и демократично мислещи хора вярваме в Европейското правосъдие и че скоро тази наша агония ще свърши и ще се върнем по църквите, които ни бяха отнети.

Всичко това, което прочетохте, братя и сестри, е казано с няколко думи за онова, което може би някои от вас не знаят. Вярвам, че от страниците на списание “Борба”, вие ще научавате всичко, което по другите медии няма да прочетете, видете и чуете. От страниците на това списание, в годините, когато България беше под комунистическо робство, българите научаваха това, което става в Родината – така както е – неподправено, истинско и вярно. Искам да изразя моята и на моите братя свещенослужители огромна благодарност към всички Вас, които ни подкрепяте. Вярвам, че истината и правдата ще възтържествуват. Искам да Ви поздравя с Рождество Христово и настъпващата 2009-та година.

Бог да благослови Вас и Вашите семейства. Амин.

ЕО и ужасите на украинския геноциг

За първи път в европейската история Европейският парламент окачествява “Holodomor”, заповядан от Сталин, като трагедия за човечеството и припомня милионите жертви.

Италия, в. “La Stampa”, 11 ноември 2008 г., Яш Гавронски

Европейската общност, ако не изяви воля да даде оценка на бруталността на миналото, няма да има гнешния престиж. През миналото столетие всички европейски държави се трансформираха в стабилни демокрации, признавайки ужасите в историята. Германия трябваше да признае жестокостта на нацистите и зверствата на Холокоста. Гърция, Испания и Португалия изоставиха доброволно дясната диктатура и избраха демократично бъдеще в ЕО. Така също и новите членове търсят истината, макар и по свой начин, постигайки помирение посредством една аналитична оценка на миналите тоталитарни комунистически режими.

И Украйна тръгна по пътя, подобен на другите държави търсещи да засилят демокрацията, пътя към фамилията на европейските нации. От годината на своята постигната независимост, 1991, правителството на Киев привлече вниманието на световната общественост върху глада през годините 1932-1933, на нас известни с украинската гума “holodomor”. Това е опитът на Сталин да наложи волята си над украинския народ и да сломи съпротивата срещу национализацията в селското стопанство, да ликвидира национализма и да подложи украинците на гладна смърт. Планът е бил реализиран с конфискацията на житото, за изхранване на съветските градове, и в подкрепа на индустриализацията на СССР.

Сталин е знаел добре, че украинският народ няма да издържи. Неговата стратегия е включвала и системното преследване на кулаците, класата на собствениците на земя, смятани за пречка на колективизацията.

Малкото останали документи илюстрират картината на трагичната мизерия. На времето Украйна, житницата на СССР, се превръща в страна на глада. Има доказателства за канибализъм и човешки тела, оставени да се разлагат по улиците. Никой не знае точния брой на жертвите. Говори се за пет милиона, но и за много повече.

Сега за пръв път в европейската история парламентът в Брюксел официално призна "holodomor" като трагедия на човечеството. Европейският парламент токущо гласува една резолюция за осъждане на ужасите на "holodomor" и същевременно припомни за милионите жертви. Единствено осъждайки тези престъпления срещу човечеството можем да осигурим това да не се повтори.

За геноцид ли става въпрос, или не? За този аргумент европейските депутати не са единодушни. Според мен съмненията са извънредно малки, дори на базата, че този

термин липсва в международното право преди края на Втората световна война. В Европейския парламент радикалната левица, която продължава да гледа на бившия Съветски съюз с носталгия, настоява за премахването от резолюцията на термина *геноцид*.

В заключение бе по-важно признаването на "holodomor" с голямо мнозинство, отколкото спора за геноцида. Никой не трябва да намалява неописуемите страдания на Украйна при този случай. Липсват думи, които да опишат жестокостта на "holodomor". Важното е не думите на текста на резолюцията, а изразът на солидарност с Украйна в 75-годишнината от трагедията.

Украйна има минало на страдания. Следващият етап на нейната история трябва да бъде присъединяването към Европейската общност. Киев не трябва да бъде изоставен от международната общност и оставен в жертва на големия съсед, Русия. Кремъл трябва да зачита суверенитета и независимостта на Украйна, свободна да впише своята съдба като част от европейската фамилия.

Превел от италиански К. Найденов

Уважаема редакция,

Позволявам си да ви предложа направения от мен превод на статията, написана от евродепутата Яш Гавронски и публикувана в тукашния вестник "La Stampa" на 11 ноември 2008 г.

Фактът с резолюцията на Европейския парламент за определяне на мъчителната гладна смърт на милиони украинци, по нареждане на Сталин, като престъпление срещу човечеството е събитие, което ме кара да мисля, че е време и престъпленията на комунистите у нас през годините на тяхната власт да бъдат обсъдени и порицани на това ниво. Жертвите не са пет и повече милиона, тъй като нашият народ е по-малоброен, но избитите без присъда или с такава без правно съдържание на скалпения от тях "народен съд" може да се третира като геноцид.

Помирението в други страни, за което се споменава в статията, не е постигнато в България. Не може да се говори за помирение, докато не бъдат публично заклеямени тези зверски престъпления и наказани живите извършители.

Списание "Борба" и вашата организация – Български национален фронт, години поред пледира за тази кауза. Сега тя трябва да се обърне към българските евродепутати и да иска тяхната намеса чрез ЕО за подобна резолюция. При наличието на такава резолюция и законодателната власт у нас ще бъде принудена да гласува необходимите мерки.

С уважение: инж. Камен Найденов, Италия

В навечерието на 2009-та година България през погледа на г-р Веселин Стоянов

(Със съкращения от в. "България без граници")

Във фокуса на българското и европейското обществено внимание отново са полицията, прокуратурата и съдът. Корупцията и престъпността продължават да триумфират безнаказано в страната ни. Чувството за безнаказаност у нарушителите на законите и моралните норми даде простор на най-ниските страсти на простолюдието и новоизлюпения елит. Това продължава вече близо 20 години и ако народът и институциите в Европа вярват, че престъпният съюз на Темуга с организираната престъпност ще бъде ликвидиран в рамките на месеци или година, то те нямат представа за сложността на проблема.

Това, което предричаха презвомислещите икономисти и политици, стана факт: световната финансова и икономическа криза, която тръгна от САЩ, повлеча след себе си целия свят, включително и България. У нас започнаха първите уволнения на работници от стоманодобивната ("Кремиковци" – София, "Стомана" – Перник) и химическата промишленост, от строителни предприятия, БДЖ и други. Икономисти прогнозираят съкращаването на 50 хил. работни места през 2009-та година. От редиците на управляващите се чуват гласове, че кризата може да се отрази дори положително на икономиката! Какво означават подобни твърдения – непознаване на сериозността на положението или предизборно залъгване на народа. Тревожен е и фактът, че много наши сънародници, които работят на Запад, остават при разразилата се световна финансова криза без работа. Те са изправени пред дилемата къде да гладуват – у дома или в чуждата страна.

Животът в България продължава да поскъпва, инфлацията от началото на годината достигна 8% по данни на НСИ. Според Института за социални и синдикални изследвания 33% от българите живеят под прага на бедността, т.е. с по-малко от 184,44 лв. (ок. 90 евро) на месец, която сума

според КНСБ е прагът на бедността през м. септември. Приблизително толкова са тези, които живеят на прага на бедността. Много тежко е и положението на българските пенсионери, които са около 1/3 от населението на родината.

45 години ни убеждаваха, че частникът е крадец, враг на народната власт и т.н. Сега 20 години ни убеждават точно в обратното – че държавата е най-лошият стопанин, а частникът – най-добрият. За съжаление, фактите не говорят в полза на т. нар. приватизатори. Те се изявиха откъм най-лошата си страна. Няма приватизационна сделка, която да не носи криминален характер. Голямата грешка, при това не случайна, на прехода е, че бяха разпродадени на безценица стратегически важни за страната предприятия, на роднини или партийни другари, които ограбиха каквото може и след това хленчат и търсят намеса и подкрепа от държавата. Какъв беше тогава смисълът на приватизацията? Разпродадоха, или по-точно подариха Кремиковци, аеролиниите "Балкан", БТК и редица други важни за страната предприятия. Все повече водещи икономисти в САЩ и Европа са на мнение, че пазарът трябва да бъде регулиран, за да не се позволява на спекулантите да образуват картели, които да диктуват цените и условията на потребителите, да ги ограбват. Действията на американската администрация и на европейските правителства, изразяващи се в национализации на банки, застрахователни компании и други крупни предприятия създават впечатлението, че се връщаме, макар и неохотно, към някои постановки на икономическата теория на социализма.

При такава финансова и икономическа обстановка започва, макар и доста рано, **подготовката за парламентарните избори през 2009 г.**

На 20.10. т.г. НДСВ стартира със своя конгрес. От името на партията най-после

беше премахнато името на лидера ѝ, но абривиатурата се запази. Днес в програмните документи на НДСВ липсват гръмки обещания от рога на 800-те дни, стремежът на Симеон и дружината му е да се включат в коалиция с някоя подобна ней партия и така да вкарат евентуално няколко депутати в следващия парламент. Странно, дори неприятно впечатление направи изказването на премиера Станишев на конгреса на партията: “Вашият лидер е истински европейски държавник. Аз самият съм се учил и се уча на много неща от него – мъдрост, такт и коалиционна култура”. Станишев би трябвало да знае, че Симеон никога не е бил държавник, още по-малко пък европейски, че безсмислените му фрази не са израз на мъдрост и такт, а на липса на мисъл. При самостоятелно явяване на изборите Симеон няма да има и един депутат в следващото Народно събрание.

Тежко е положението и на другия коалиционен партньор – Ахмед Доган. След самоубийството на един от най-близките му хора – Ахмед Емин, някои хора от ДПС добиха кураж да проговорят за незаконни финансови операции на движението. Бившият американски посланик, а и дипломати от ЕС на няколко пъти подсказваха, че етническа партия като тази на Доган не би трябвало да съществува, но нашите послушни прокурори, управници и народни представители като че ли не разбираха сигналите. Едва сега, след пореден натиск отвън, след самоубийството на Емин и скандални разкрития на бивши депесари, прокуратурата реши да извърши някои проверки. Вероятно до тук ще стигне всичко. Като контраудар ДПС подготвя законопроект за осъждане на възродителния процес като престъпление срещу човечеството. Те човечеството ли са и защо забравят да осъдят 500-годишното робство, насилствената турцизация и ислямизация на българското население по време на робство-

то, а и сега, защо забравят терористичните актове, извършени от техни хора през 80-те години срещу невинни цивилни хора, майки и деца.

На 22.11. т. г. се проведе конгресът на БСП. Премиерът и лидер на партията Сергей Станишев отчете пред делегатите стабилност на банковата и финансова система и на валутния борг. Станишев посочи положителните резултати, постигнати от правителството, като намаляване на безработицата до 5,8%, но не каза, че това голяма степен е следствие от имигрирането на около 1 милион българи, намерили работа в страни от ЕС. Станишев отчете също удвояване на пенсиите и заплатите, но не каза, че това увеличение е погълнато от инфлацията и че най-ниските пенсии и заплати в ЕС са българските. На конгреса бяха приети нов устав и политически решения, които говорят за стремеж към по-нататъшно демократизиране на партията и за отварянето ѝ към по-младото поколение.

България е изправена пред тежки изпитания, затова обещания за борба с престъпността и корупцията, обещания за светло бъдеще и просперитет на страната не могат да излъжат народа. От управляващите очакваме резултати, очакваме законите на страната да бъдат еднакво прилагани по отношение на всички граждани, независимо от тяхното материално състояние и положение в обществената йерархия.

Зле изглеждат нещата с медиите. Те, които трябва да бъдат изразители на обществените настроения и тежнения, стават в много случаи проводници на икономическите и политически интереси на собствениците. Днес цензурата е по-различна в сравнение с тази по тоталитарно време и натискът не е толкова полицейски, колкото финансов. А без свободни медии няма свободно общество.

За да не грешим в политиката, задължително трябва да познаваме и другата гледна точка, различна от нашата. Това ще ни помогне да излезем от лабиринта на разноезичието и да пристъпим с твърда крачка към истината!

Уважаеми читатели на сп. "Борба",

Редакцията ви предоставя за прочит имената на водещи личности в Българската национална телевизия и Българското национално радио, които в различно време от комунистическото управление в България (9 септември 1944 г. – 10 ноември 1989 г.) са принадлежали към комунистическите репресивни служби – всемогъщата Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

Имената на тези хора трябва да получат широка гражданственост, защото мнозина от тях в т.нар. преход (след 10 ноември 1989 г.) продължават, вече вживявайки се в качеството на едва ли не демократи по рождение, да ръководят средствата за масова информация – телевизия и радио, чрез които в по-голяма или по-малка степен манипулират общественото мнение не с изнасяне на истината за днешния политически момент, свързан с комунистическото влияние, насадено от страха за възможни репресии в едно бъдеще неопределено време.

Не е тайна, че тези репресивни служби с ликвидиране на пълната политическа власт на комунистическото владичество в България бяха разпуснати формално като организационни структури. Не е тайна и това, че те не бяха разобличени за безчинствата, които извършиха по време на своето официално съществуване. Не получиха възмездие за садистичните прийоми, с които поставиха на колене цял един народ, което им даде възможност да продължат под прикритие своето влияние, поддържано от насадения в миналото страх. За това изцяло вината носят политиките на прехода от началото му и до днес. Без съмнение това се отнася и до голяма част от принадлежащите към тези служби **агенти, явни и тайни сътрудници, информатори, доносници** и други слугинажи на комунистическия режим, ръководили и продължаващи през прехода да ръководят телевизията и радиото.

Изводите кому служат те и днес се налагат без многословие.

Нашата гражданска отговорност ни задължава с най-голяма сериозност да се отнасяме към всичко това, защо, както казва народът, когато колата се обърне, пътища много.

БОРБА

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОМИСИЯ ЗА РАЗКРИВАНЕ НА ДОКУМЕНТИТЕ И ЗА ОБЯВЯВАНЕ
НА ПРИНАДЛЕЖНОСТ НА БЪЛГАРСКИ ГРАЖДАНИ
КЪМ ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ И РАЗУЗНАВАТЕЛНИТЕ СЛУЖБИ
НА БЪЛГАРСКАТА НАРОДНА АРМИЯ

РЕШЕНИЕ № 54/ 26.11.2008 г.

Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия на основание чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия извърши проверка на лица по **чл. 3, ал. 1, т. 19** - председателят, заместник-председателите, генералните директори, членовете на управителен съвет, членовете на контролен орган, членовете, ръководителите на редакции (дирекции), ръководителите на отдели и ръководителите на сектори в Българската национална телевизия.

След като проучи и обсъди наличните материали Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия

РЕШИ :

установява и обявява принадлежност към органите по чл. 1 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия на следните лица:

БОРБА

БЪЛГАРСКА НАЦИОНАЛНА ТЕЛЕВИЗИЯ СЪТРУДНИЦИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ РЕПРЕСИВНИ И ТАЙНИ СЛУЖБИ

Имена	Вербуван - година	За коя структура	В качеството на какъв	Псевдоним	Снет от отчет	Публична дейност в телевизия и радио
Александър Грозев	1984	ДС I y-e	агент	Пеев	1990	Гл. Редактор, директор – 1992 г.
Александър Авджиев	1984	ДС I y-e	агент	Павел	1990	Гл. редактор - 2004/2008 г.
Ангел Кирияков	1989	ДС Варна	агент	Александър	1990	Директор – 1998 г.
Асен Матеев	1970	ДС I - III	Секретар сътрудник	Попов	1984	Началник отдел – 2002 г.
Антон Вергиев	1974	ДС VI	агент	Драгомир	-	Гл. Редактор – 2001 г.
Атанас Илков	1982	ДС III	агент	Емилиян	1984	Директор - 2001 г.
Атанас Свиленев	1980	ДС - VI	агент	Пламенов	-	Началник отдел – 2006 г.
Борис Китанов	1977	ДС - VI	агент	Марин	-	Гл. секретар БНТ – 1995 г.
Боян Кривошиев	1959	ДС - V	агент	Манолов	1960	Гл. худр.-л., 1992 г.
Валентин Стоянов	1988	ДС - VI	агент	Андреев	-	Гл. Секретар, 1998 г.
Владимир Игнатовски	1981	ДС - VI	агент	Борислав	-	Гл. Педактор, 1998 г.
Владимир Катерски	1988	ДС - ПГУ	Секретар сътрудник	Илич	-	Редактор, 1991 г. - Благоевград
Григор Христов	1980	ДС - VI	агент	Крум	-	Ръководител 2002 г.
Дарин Камбов	1983	ДС - VI	агент	Васил	-	Гл. Редактор , 1991 г.
Димитрий Иванов	1964	ДС - II - III	агент	Стефан	1984	Директор, II - ТВ програма, 1992
Живко Живков	1986	ДС - III - IV	агент	Строгов	1988	Ръководител сектор, 2004 г.
Иван Токаджиев	1989	ДС - 03-04 - 03	агент	Колев	1991	Изпъл.гл. доректор, Русе, 1994 г.
Иван Гранитски	1983	ДС – 06,02,02	агент	Огнян	-	Ген.директор, 1996 г.
Иван Гарелов	1967	ДС	Младши разузнавач	Толев	-	Ръководител новини, 2000 г.

Имена	Вербуван - година	За коя структура	В качеството на какъв	Псевдоним	Снет от отчет	Публична дейност в телевизия и радио
Иван Проданов	1973	ДС - ПГУ	агент	Чапек	1976	Ръководител сектор , 1994 г.
Киворк Киворкиан	1973	ДС - VI	агент	Димитър	-	Гл. Редактор, 1991 г.
Красимир Йорданов	1988	ДС - III - VI	агент	Стефан	1985	Ръководител сектор, 2007 г.
Милен Вълков	Назначен	РМНО	Щатен служител	-	-	Член на управителния съвет до 2006 г.
Надежда Топчева	1987	ДС- 06-01-02	Ев.квартира	Славей	-	Делигиран продуцент, 1997 г.
Нидал Алгафари	1988	ДС – 06-04-02	агент	Наско	-	Изпълнителен директор до 2004 г.
Милен Йорданов	1974	ДС - III	Сътрудник	служител	-	Ръководител сектор, 2000 г.
Михаил Барзанов	1978	ДС - ПГУ	Секр. сътр.	Вихрен	1986	Директор, 2004 г.
Никола Николов	1986	ДС – 06-09-01	агент	Желязков	-	Ръководител сектор, 2001 г.
Николай Конакчиев	1974	ДС - II - I	агент	Благовест	-	Ръководител направление, 1997 г.
Николай Цончев	1962	ДС - ПГУ	агент	Филип	1972	Директор, 1994 г.
Огнян Тимов	1986	ДС - ЦИОУ	агент	Охридски	1990	Директор, 1995 г.
Огнян Сапарев	1975	ДС - VI	Осведомител	Мартин	19982	Председател, 1991 г.
Пенчо Ковачев	1985	ДС – 06-07-02	агент	Максим	-	Ръководител направление, 1996 г.
Стефан Стоев	1984	ДС - II	агент	Видбал	1990	Програмен директор, ефир 2, 1996
Хачо Бояджиев	1956	ДС - V	агент	Кръстю	1971	Генерален директор, 1996 г.
Христо Тотев	1982	ДС - 06	агент	Владимир	1990	Член на упр. Съвет, 2001 г.
Явир Цаков	1983	ДС - VI	агент	Александър	-	Зам.председател на БНТ, 1990 г.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

**БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО
СЪТРУДНИЦИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ РЕПРЕСИВНИ И ТАЙНИ СЛУЖБИ**

Имена	Вербуван - година	За коя структура	В качеството на какъв	Псевдоним	Снет от отчет	Публична дейност В телевизия и радио
1. Александър Мечкарски	1987		Ев.квартира			Риководител направление в БНР
2. Александър Хранов	1978		Ев.квартира		1990	Отг. Редактор, 1998 г.
3. Александър Александров	1971	ДС - VI	агент	Симо		Зам.гл.редактир, 1994 г.
4. Асен Матеев	1970	ДС - II	агент	Попов	1984	Гл.Секретар на БНР, 1998
5. Атанас Ценов	1989	ДС	агент	Хулио	-	Програмен директор, 1997 г.
6. Божана Димитрова	1975	ДС - VI	агент	Цветанова	1978	Зам.гл. редактир, 1992 г.
7. Борислав Шабански	1983	ДС - III - VI	агент	Феникс	1988	Гл.секретар
8. Божидарка Димова	1985	ДС	агент	Дяляна	1988	Шеф на екип, радио Шумен, 2001 г
9. Борислав Джамджиев	1988	ДС - VI	агент	Красимиров	-	Зам. ген. директор, 1997 г.
10. Боян Бонев	1986	ДС - VI	агент	Желязков	-	Гл.редактор, зам.ген.директор, 1997 г.
11. Валентин Стоянов	1978	ДС - I - VI	агент	Андреев	-	Гл.секр.Говорител на президента Желев, 1997 г.
12. Велислав Добрев	1997	ДС - II	агент	Сергей	1980	Шеф дирекция,
13. Венцислав Николов	1979	ДС - I	Секретен сътрудник	Любо	1979	Гл.редактор, 1997 г.
14. Венцислав Пенев	1951	МВР - С-я	информатор	Лозанов	1992	Гл.икономист, 1992 г.
15. Вечеслав Тунев	1973	Ген.шаб - III	щатен	Радев	1986	Ген.директор, 1998 г.
16. Витан Иванов	1983	ДС - VI	агент	Роза	1990	Отговорен редактор
17. Георги Стоянов	1960	Ген.шаб	Секретен сътрудник	Мишел	1973	Гл.редактор, 1997 г.
18. Георги Пекин	1971	ДС - II	Ев.квартира		1974	Зав.редакция
19. Гинка Младенова	1975	ДС - I	Секретен сътрудник	Нели	1979	Зам.гл.редактор, 1993 г.
20. Гочо Гочев	1972	ДС - II	агент	Тенев	1990	Зав.редакция

Имена	Вербуван - година	За коя структура	В качеството на какъв	Псевдоним	Снет от отчет	Публична дейност В телевизия и радио
21. Димитър Шалев	1978	МВР -Бл.град	агент	Стоян	-	Зав.редакция,Благоевград
22. Димитър Ушев	1980	ДС - VI	агент	Огнян	1990	Зам.гл.редактор, 1997 г.
23. Дора Цветкова	1983	ДС - VI	агент	Николова	1990	Продуцент БНР
24. Драголюб Данчев	1984	Ген.шаб	Секретен сътрудник	Райнов	-	Гл. директор
25. Евгения Чапаева	1984	ДС - VI	Ев.квартира		1990	Р-л радио Варна, 1993 г.
26. Еди Емирян	1978	ДС - VI	агент	Боян	-	Продължава да работи
27. Екатерина Манолова	1984	ДС - II	агент	Мая	Остава в службите	Старши ръководител, 2007 г.
28. Елка Сукурова	1988	МВР -Шумен	агент	Елена		Зав. редакция, 1992 г.
29. Емил Кожухаров	1979	ДС - II	агент	Румен		Зам. ген. директор,
30. Здравка Козловска		ДС - IV	щатна служителка			Зав. Редакция, 1993 г.
31. Иван Терзиянов		КДС	щатен			Зам.гл.редактор
32. Иван Червенков	1959	ДС - V	агент	Николов	1962	Рък.направление ком.телевизия и радио
33. Иванка Ралъовска	1981	ДС - IV	Ев.квартира		1990	Зам.гл.редактор
34. Кирил Лийсийски			Ев.квартира		1990	Гл.инженер, Благоев град
35. Кирил Джувинов	1975	ДС - VI	агент	Виктор	1990	Зам.гл.редактор
36. Кирчо Стоичков	1988	ДС - VI	агент	Марин	1990	Координатор програма
37. Кирил Филипov	1978	ДС - VI	агент	Дамян		Програмен директор
38. Костадин Златков	1950	Ген.шаб.	информатор	Златкович		Гл.редактор, 1992 г.
39. Любчо Иванов		ДС - III	щатен			Директир ,Ст.Загора
40. Маргарита Несторова	1982	ДС - VI	агент	Кейт	1990	Зав.редакция, 1993 г.
41. Марин Калинов	1956	ДС - V	информатор	Детелин	1956	Гл.редактор , 1992 г.
42. Цоня Събчева		МВР - С-я	агент	Лора		Програмен директор
Списъкът е предаден	със	съкращения	<i>ПОДЪБИ И ПОДЪБИВАМЕ</i>			

Реституция на експроприацията

Имота – капитала, собственост на българските граждани след 9 септември 1944 г., комунистическият режим го експроприира и го превърна в държавна и “общонародна” собственост. Средствата, с които това брутално мероприятие се осъществи, бяха всякакви, но не и такива, каквито изискваше разумът и моралът.

Като се има предвид, че до 9 септември 1944 г. съотношението на собствеността в различните структури на икономиката е била в някакви проценти в полза на частната или на държавната, то изникват следните въпроси главно към статистическите институции, Министерството на финансите и Министерството на икономиката, които са имали пряко отношение към ставащото!

Аз като икономист, преминал през трите периода на държавното ни управление: до 9 септември 1944 г. (капиталистическото), след това 45 години комунистическо и от 10 ноември 1989 г. (не зная как да го определя), нямайки никаква информация, си позволявам да приема, условно, че ако на 9 септември 1944 г. **имуществото, капиталът** на държавата е станал 100 милиарда лева, от които 50 милиарда са били държавни и към тях са били включени 50 милиарда от експроприирания от частните собственици, т.е. 50 на 50 процента. При това положение изниква въпросът: **“Как са приети тези 50 милиарда лева от частните собственици? Платени ли са?! Не са ли станали тези собственици кредитори на комунистическия режим?”** Пак условно приемам, че комунистическият режим за 45 години на вече държавното имущество и на 10 ноември 1989 г. то е станало 200 милиарда лева (двойно е увеличено) и при това положение какво ще кажат специалистите от Министерския съвет и от парламента, допринесли ли са за това увеличение **имотите, капиталът** на кредиторите – експроприираните частни собственици?! Кой ще каже с колко ще се увеличат техните 50 милиарда лева?!

След като се има предвид, че след 10 ноември 1989 г. Седмото Велико народно събрание регламентира, че **частната собственост става неприкосновена и трябва да се възстанови на собствениците!** Е, не са ли тези **одържавени** милиарди на собствениците, които са безусловно **държавен дълг**, който, както настоява областното ръководство на репресираните в Стара Загора, трябва да се възстанови напълно!

Както посочих по-горе, активите на държавата при комунизма са увеличени двойно. Освен това като се има предвид, че стотиците хиляди експроприирани собственици, преминали през лагери и затвори, по необходимост се включиха със своя труд – физически и интелектуален, в различните структури за растежа на икономиката на комунистическата държава, **не трябваше ли този държавен дълг**, както първоначално посочих, условно приет на 50 милиарда лева, да бъдат увеличени в някаква степен – **с лихви по кредитата?**

Е, кажете господа експерти и специалисти от висшите етажи на държавната власт през последните 18 години, как възстановихте одържавеното имущество на собствениците?

В какво състояние се върна недвижимото имущество?

Какви оценители – “специалисти”, определите за липсващото имущество, как ги обучихте?

Каква прозрачност е тази, щото компенсаторните документи да се изкупуват на многократно по-ниска цена? До десетократно по-ниска от номинала!

Как се оценяваха многобройните държавни предприятия, които се приватизираха? Ставаха ли отклонение на реалната стойност на имуществото и с колко, за да могат да

се изкупуват с компенсаторни записи по номиналната им цена! Кои бяха тези прекупвачи и какво спечелиха от такива сделки?!

Кажете, господа властимащи и правозащитници, какво стана с тези граждани, чиято собственост беше експроприирана от тоталитарния режим? Не преминаха ли в грамадната си част в категорията на бедността? Не бяха ли тези, които при комунистическия режим бяха неблагонадеждните, с ниски заплати и след това с малки пенсии?

Господа от Министерския съвет, от парламента, от правозащитните организации, каква е тази голяма глухота и продължаваща нечуваемост, щото да направите закони за пълно обезщетение на отгържавеното имущество? Такова предложение направи и областното ръководство на репресираните в Стара Загора и до ПАСЕ, публикувано в сп. "Борба", бр. 2 от март 2007 г. Какво е отношението ви към Декларацията на ПАСЕ – Резолюция 1481/2006 г., и Пражката декларация за европейската съвест и комунизма от 3 юни 2008 г.?

С уважение Калчо Калчев

В брой 3 от май 2008 г. на стр. 5 – "Информация за извършена работа...", е допусната коректорска грешка. Като автор на информацията е посочено името Димитър Калчев, каквото лице в Съюза на репресираните в Ст. Загора не е познато.

Информацията е дело на г-н Калчо Генчев Калчев, когото молим за извинение.

БОРБА

Дискусионно

Насилието и демагогията рогиха фашизма, нацизма, болшеvizма

Това са трите модификации на тоталитарната власт. В най-общ план те имат един и същи политически и социално-икономически фундамент:

1. Еднопартийно управление, ликвидация на многопартийната система.
2. Смазване на всяка свобода на словото и печата.
3. Тотално, жестоко потискане на всяко отклонение от правилата, установени от тоталитарния режим, във всички области на общественно-политическия, икономическия и културния живот на страната, граничещо с геноцид.

Но една безпристрастна, обективна преценка на тези режими показва и някои общи позитивни страни:

1. Социално насочена вътрешна икономическа политика. Особено при националсоциализма и болшеvizма. При нашия "социализъм", колкото и да беше деформиран, имаше добра здравна система, образователна система и адаптирана към спецификата на българския бит пенсионна система.

2. Голяма обществена сигурност, укрепване на държавните институции. Особено в Италия Мусолини само за няколко месеца разбира италианската мафия. Бесовете на Коза ностра, които останаха живи, избягаха в Щатите! (При нас вече 1 години не могат да се справят с нашата!)

Но освен тези общи характеристики в появата на тези режими – мутанти на естественото и обективното развитие на човешкото общество, има и известни различия:

Фашизъм (лат. "фаскис" – сноп пръчки, символ на върховенството на властта в древния Рим). Неговите идейни бащи са Джанито Джентиле и Бенито Мусолини (Дучето). Американските професори Д. Милър и Д. Колман характеризират фашизма като "синтез на органическия национализъм и анти-марксисткия социализъм". Силно влияние върху идеологията на фашизма оказват: социалдарвинизма

(Спенсър, Симнър, Кид) и националистическите и ирационалистически течения от XIX век (Д'Анунцио, Маринети, Бергсон, Блондел и др.), а също така и волунтаризма на Ницше и Шопенхауер.

Фашизмът издига държавата в абсолютен. **Нацията е функция от държавата, нейна иманентна структура.** Следователно индивидът е длъжен изцяло да подчини своята воля на държавата. Бенито Мусолини издига следната максима като мото на тази държава: “Тито нело стато, неиенте ал ди фури дело стато, нула контро ле стато” (Всичко в държавата, нищо извън държавата, нищо срещу държавата). Фашистки организации с по-малък диапазон на обществено влияние възникват и в Испания, Франция, Австрия, Португалия, Румъния и др., без особено голям успех като доминираща идеология.

Нацизъм. Представлява синтез на две доктрини:

1. Фашистката идея за абсолютната държава, управлявана от една партия и един върховен лидер, олицетворяващи националния идеал.

2. Расистката вяра за съвършенството на арийската нация.

В сравнение с италианския фашизъм нацизъмът е интелектуално беден, по-примитивен и брутален. Единствен негов “философ” е Алфред Розенберг (обесен като военнопръстъпник през 1946 г.). “Социализъмът” на нацистите не означава нищо друго, освен пълен контрол на държавата върху частната собственост като производителна сила. По своята дълбока същност нацизъмът (националсоциализъмът или по-популярното хитлеров фашизъм) е дълбоко агресивен и милитаристичен. Но също така е обречен на гибел. Историята на Втората световна война недвусмислено доказва това.

Болшевиизъм (съветски тип “комунизъм”, “интернационализъм”). Игнорирайки обективните закони в развитието на природата (Бог) и човешкото общество, болшевиизъмът (създаден от Ленин) си въобрази, че може да реализира една утопична идея като реалност. Това е възможно само с помощта на насилието и демагогията, основни политически инструменти на тоталитарните режими. Болшевишкият “комунизъм” и “социализъм” след Втората световна война разшири своите зони на влияние в Източна Европа (с помощта на съветските танкове), също и сред полуфеодалните държави като Мозамбик, Ангола, Афганистан, Либия и т.н. (чрез износ на революции и финансиране на “братските партии” на гърба на великия, но многострадален руски народ). Всичко това съветските болшевишки демагози криеха зад паравана на “интернационализма”. Така болшевиизъмът стана синоним на комунизма. Даже в някои изостанали страни на Латинска Америка борците за “комунизъм” се наричаха “марксисти”. Досежно “китайският комунизъм” определено трябва да подчертаем, че коренно се различава от “съветския”, защото неговата основа трябва да търсим и в самобитната китайска философия на Конфуций. Няма имперски и агресивен характер, за разлика от съветския комунизъм и затова не рухна, а напротив, все повече добива чертите на азиатски социалдемократически модел на управление, социално адаптиран към спецификата на китайския начин на живот и мислене. Това са основните причини за “китайското чудо”. Съветският комунизъм (болшевиизъмът) се оказа най-жестоката форма на тоталитарен режим по времето на “култа към личността на Сталин”, който формулира мотото на болшевиизма в крайно жестоката и цинична максима: “Няма човек, няма проблем!” Над 20 милиона са жертвите на репресиите на този режим (повече, отколкото през Втората световна война).

За голямо съжаление този съветски тоталитарен модел се пренесе и в България с помощта на съветските танкове и спъна нормалното развитие на нашето общество близо половин век (че и още продължава). Българските комунисти в своето мнозинство са с болшевишко мислене. Започнаха да управляват по чисто болшевишки маниер – с демагогия и насилие. Само “народният съд” издаде над 2000 смъртни присъди. Бяха забранени всякакви политически партии. Жестоко се смазваше всяка свобода на словото и печата. Уби се българският предприемчив дух с пълната ликвидация на частната собственост и конкуренцията в производството на материални и духовни блага. Създаде се привилегированият Съюз на активните борци срещу фашизма и капитализма. Остана само БАС (Български антифашистки съюз). Пълен парадокс! Ако България бе окупирана от фашистка Италия (както Етиопия – Абисиния, през Втората световна война), можеше да има български антифашисти. Ако бе окупирана от Германия, от националсоциалистите, ще излезе, че българските болшевики (“интернационалсоциалисти”) са се били срещу своите идейни братя, националсоциалистите (може би затова днес БАС премахна “капитализма” като крайна цел на своята “борба”). На всичко отгоре Германия не окупира България и преди 9 септември 1944 г. в България не е съществувал фашистки режим от класически тип. Само в преврата на Кимон Георгиев за кратко време съществуват такива елементи. Може би затова след 9 септември 1944

г. той помогна и на болшевиките (известно сходство на идеите). Това недвусмислено доказва, че нашите болшевики (“антифашисти”) са обслужвали интересите на съветските комунисти, които не признаваха никакъв друг тип “социализъм” и жестоко воюваха срещу тогавашния Социнтерн. Не бива никога да се забравя, че съветската болшевишка политика е органично продължение на царската руска имперска политика, зад паравана на “интернационалсоциализма”. Освен това крайно време е да се направи добросъвестен и обективен анализ на близкото ни историческо минало, за да стане нашата, българската историография истинска наука, а не да продължава да бъде слугиня на политиката. Само тогава може да се говори за една висока гражданска политическа култура. Това е основата на създаването на гражданското общество, действащо като коректив на управлението на страната, и не допускането на рецидивите на тоталитарните режими.

Ц. Цанински

Гости на
"Борба"

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН СЪЮЗ

За четвърта поредна година в студените зимни дни БНС/Гвардия стартира своята хуманитарна акция в помощ на българските пенсионери. В продължение на две седмици напълно безплатно националистите раздаваха храна и топъл чай на нашите забравени от Бога и гържавата майки и бащи, баби и дядовци.

“Всеки ден виждаме как фалшиви родолюбци се бият в гърдите и ни баламосват с празните си приказки. Срамно е, че такива само говорят и нищо не правят. – коментира Боян Расаме. – Всеки националист обича своето Отечество, а това означава да се грижим най-вече за възрастните хора и децата. Кажете ми, кой от сегашните парламентаристи го прави?”

Желанието на младите националисти е инициативата да добие по-голяма популярност и в бъдеще да се провежда във всички по-големи градове на България. “За жалост към момента не разполагаме с достатъчно пари за това, но срещаме все по-голяма съпричастност от страна на някои фирми и най-вече на гражданите, които помагат със своите дарения” – допълни Росен Спартиянов, ръководител на БНС – Хуманитарен корпус.

Младежите споделиха, че целта им е не да нахранят пенсионерите, а да ги зарадват с внимание по празниците и да им покажат, че не са забравени.

Различното тази година е, че акцията не се проведе само в София, а също и в Пловдив, Варна, Бургас, Пазарджик и Стара Загора. В столицата имаше две места, на които възрастните хора получиха топъл чай и сандвичи – площада на църквата “Света Неделя” и площад “Славейков”.

БНС/Гвардия почете подвига на “живата торпила”

На 20 декември 1943 г. загива във въздушен бой при защитата на София Димитър Списаревски. След като му привършват боеприпасите раненият български летец се връзва във водача на вражеската ескадрила, която е дошла да изсипе смъртоносния си товар над града. С тази саможертва Списаревски проваля мисията на вражеските бомбардировачи и така спасява живота на хиляди софиянци. Всяка година на лобното му място край село Пасарел БНС/Гвардия отбелязват подвига на героя. Тази година националистите организираха поклонение и поднесоха венец на лобното място на героя. Цветя и венци поднесоха и потомци на подофицерското дружество “Гургулят”, също и летци от Министерството на отбраната.

Трагедията на първия горянин от Карловска околия

Спомен на Тотю Дечков от с. Мраченик

Продължение от бр. 6/2008 г.

Това групиране не остава скрито от погледа на органите на милицията и започва подготовка за излавяне и ликвидиране на конспираторите. Въпрос на време е да се започне акцията срещу тях. В това същото време горяните зареждат с провизии и оръжие подготовените в балкана две землянки, предназначени за укритие през зимните месеци и евентуално да имат готовност да издържат една продължителна блокада. Ятаци им стават съселяните им Иван Шаламанов – старши инспектор в БНБ – Карлово, и Минчо Цолев – последна година студент

по медицина. От информация, научена чрез тях, горяните узнават, че отношенията между САЩ и Русия са се влошили значително след края на войната и не са изключени военни действия между тях. За тази цел горяните трябва да започнат акция за масовизиране на отряда и да се засилят акциите срещу

властта. В резултат на поетата линия около 65 души от с. Каравелово изявяват готовност да преминат в нелегалност. Тази активна дейност, развивана от горяните сред населението, дава основание на милицията да започне масови арести. Конспирацията се пропуква и се стига до съд, който постановява назидателни присъди. Осъдени на смърт и разстреляни са 7 души. На от 1 до 20 години затвор са осъдени 22-ма и в лагер са изпратени 5-ма души – всички от с. Каблешково. Без съд и присъда, “безследно изчезнали” са още 17 души. Много от задър-

жаните са подмамени от разследващите органи, че ако дадат пари, ще ги освободят. Някои са пуснати, но под охрана, да донесат парите и те ги донесят. След това обаче изчезват “безследно”.

Архивите на МВР сочат агент-провокакторите, които са съдействали на органите на милицията за разкриване на конспирацията. Между задържаните 65 души съм и аз. Не само задържан, но и съден. Въпреки арестите и присъдите землянките на горяните останаха неразкрити. Това накара милицията да внедри сред неразкритите ятаци оперативен разузнавач, който успя да заблуди някои от

тях, че е специално изпратен да влезе във връзка с тях, а чрез тях и с горяните и да ги изведе в Гърция, където ги очакват вече формирані поделения от доброволци, които да бъдат включени в операциите на предстоящите военни действия. Впоследствие стана ясно, че освен оперативния работник-разузнавач, който е работил сред ятаците, и в самия отряд на горяните са вмъкнати провокатори. Те подклаждали очакванията на горяните за извеждане в Гърция, с което почти ги мотивирали за безсмислието на акции срещу властта, като същевременно

определяли и време, през което ще бъдат изведени на групи през границата. За тази цел е трябвало на групи да се напуснат землянките и при осигурени ятаци да се изчака извеждането. През февруари шестима души напускат землянката, за да се подготвят през април да бъдат преведени през границата в Гърция. Между тях са братята Атанас и Иван Батилови, които след напускане на землянката се установяват “на прикритие” в дома на Пею Тужаров в с. Каравелово. Землянката напускат още Петко Нейчев, Ненко Ангелов и Ганчо Данчев Иванов от с. Иганово, за който разказах в първата част на спомена си.

Времето за “минаването на границата” е определено за 17 септември. За тази цел е

докарана закритата камионетка и по “законите на конспирацията” са натоварени в нея, за да стане по-незабелязано придвижването към границата, като временният бивак да бъде някъде около Велинград. Явно милицията брилянтно си е свършила работата, като е успяла да ги заблуди и вкара в капана.

Вместо в района на Велинград, групата е откарана в Пазарджишкия затвор.

Групата е осъдена на смърт на 16 април 1952 г. от Пазарджишкия окръжен съд. Още същата нощ осъдените са ликвидирани с чук в главата.

Така завършва живота си първият голямин от Карловска околия Ганчо Данчев Иванов.

In memoriam

На 14 ноември 2008 г. почина почетният председател на Световния съюз на ББГ

ОТЕЦ Д-Р Х.К. ЙОРДАН Б. ВИЧЕВ

Напусна ни един от най-твърдите и доблестни борци за човешка правда и социална справедливост, големият български духовник и родолюбец, почетният председател на Световния съюз на българите и българските граждани отец д-р х.к. Йордан Вичев – отдал целия си живот за съхраняването и умножаването на българските духовни и исторически ценности.

Поклон пред светлата му памет!

Българийо, почитай синовете си!

Световен съюз на българите и българските граждани

Тъжен помен

40 дни от загубата на

МЕТОДИ ДОНЧОВ АРСОВ

“Методи беше един истински българин, патриот и националист, възпитан в идеите на Българските национални легиони преди 9 септември 1944 г. Той беше предан съпруг и грижовен баща. Не отказваше да помага на всеки, който е в нужда. Обичаше България, обичаше свободата. И което най-много ме измъчва и не ми дава покой е това, че в последните дни на живота си той се върна в мислите си към ужасите, които е прекарал в комунистическите следствени и затворнически килии. Два дни преди да почине го чух да извика сърцераздирателно. Това не беше вик, а вопъл на безпомощност и зов за помощ. Когато го попитах какво има, къде е болката му, той отговори: “Пребиха ме. Целият ми гръб е в кръв. Моля те да ме избършеш и намажеш с мас...”

Независимо че го убеждавах, че при него сме само аз и децата, той продължаваше панически да настоява, че тези четирима души са дошли да продължат инквизицията си над него и от тази дупка няма да излезе жив...”, споделя в писмо до Миро Гергов съпругата на Методи Арсов Весела.

Със смъртта на Методи Арсов БНФ, Инк., изгуби един предан на националното дело българин, който, преминал през комунистическата преизподня, с несъкрусима воля и твърдост в емиграция продължи борбата за освобождаване на Родината ни от октопода, наречен комунизъм.

Поклон пред паметта му!

БНФ, Инк.

Пишат ни

Уважаеми г-нъ Спасовъ,

Извинете, моля ви, това машинно писано, но ръчно не мога вече... изпращамъ ви вашето допитване следъ отговора ми на всички въпроси. Поне така мисля за всичко, което става въ Родината, и то въпрѣки че живѣя въ Франция отъ 85 години насамъ. Сърдцето ми си остана българско завинаги. Въ предишното ми писмо ви казахъ за тлѣннитѣ останки на незабравимия нашъ царъ Борисъ III. Нареджайки моитѣ папки, намѣрихъ едно копие отъ “Подкрепа” отъ 11 септември 1990 г., въ което е писано, че “гробътъ на Борисъ III е намѣренъ”. Ако е така, защо се чака, за да се направи тържествено и официално погребение, както руснацитѣ направиха на последния си царъ Николай II? Знамъ, че сърдцето на царъ Борисъ III е въ Рилския манастиръ, кждето му бѣше първиятъ гробъ. Посетихъ го съ вълнение. Какъвъ е сега точно този въпросъ?

Приемете моитѣ най-сърдечни благопожелания за весели Коледни празници и за една честита Нова година.

Искрено вашъ:

Пиеръ Делчевъ, Франция

Уважаеми г-нъ Делчевъ,

Въпросътъ, който засѣгате въ писмото си, представлява интересъ за доста граждани въ България.

Окончателно, компетентно оповестяване на мѣстото, кждето се намиратъ тлѣннитѣ останки на О’Бозе почившия царъ Борисъ III, все още не е направено.

Това, което в. “Подкрепа” съобщава въ 1990 г., е предполагаемо становище, което остава неизяснено и до денъ днешенъ.

БОРБА

Гробът на Борис III е намерен

През изтеклата седмица на мястото в парка на двореца "Врана", където се предполага, че е бил препогребан през 1946 година саркофагът с тленните останки на цар Борис III, продължи работата си екипът от Националния експертен център за културни национални ценности. И изведнъж прецизната американска техника получи сигнал за наличието

на плътен масивен предмет от цинк с точни размери 100 на 200 см. От този момент специалистите преустановиха работата си. Изследванията им по-нататък са възможни, при положение че царското семейство даде съгласието си. Едва тогава ще се пристъпи към разкопаването на гроба и идентифицирането на тленните останки.

Отворено писмо до г-н Милко Мушмов

Уважаеми г-н Мушмов,

Вашите стихове са ми доставяли винаги голяма духовна наслада, а сега ви пиша от благодарност за статията ви “Кой е виновен”, отпечатана в августовския брой на сп. “Борба”. В нея с изключителна яснота сте изразили истината за това, което сме днес ние, българите. Истина, която не само аз, но и много други съотечественици споделят.

Народопсихологията е много сложна наука сега, в ХХІ век.

Ние сме преживели много, какви ли не революции и по всеки, дори и най-дребен въпрос, има експерти. В тези области аз съм неук, но преживяното и прочетеното ми дават право, при това вече съм свободен, да изразя и моето лично мнение по тези станали тесни професионални въпроси. Към тези мои знания прибавям и наблюденията ми от 20 години в една свободна, съвременна уредена страна – Германия.

И така, мога със самочувствие да кажа, че не само ние, но и много други нации са преживели развитието си и много падения, къде по-рано, къде по-късно, къде за по-кратко, къде за по-дълго време. А нашият народ аз го помня и във възход, когато въпреки войната повечето от хората се радваха на живота и бяха доволни от управлението на цар Борис III.

А днес какво и накъде?

Като обобщение на много видни народни водачи от типа на Чърчил и Де Гол цитирам изразената от тях мисъл: “Народите сами носят отговорност за своята съдба.”

Нека да прибавим и друго обобщение на водещи от същата величина: “Политическата класа има особена и по-голяма отговорност.”

В хода на горния ред мисли предлагам ръководството на БНФ да не допуска каквито и да било критики по адрес на нашия цар Симеон II.

За мисленето на най-обикновения германец, камо ли за медиите, е недопустимо да се занимават с личните работи дори и на най-дребните политици, щом като се извършват съобразно закона. Преди няколко години гледах по телевизията отпразнуването на рождения ден на английската кралица. Ден, който е национален празник на Англия. Един милион ликуващи и само 8 човека недоволни. Защото било против човешката природа такова разпределение на богатствата. Кралицата е най-богатата жена в света. Стана ми ясно защо и досега Англия не е загубила нито една война.

Та нима ние не бяхме като англичаните в годините около Съединението?

И накрая – народите почитат своите честни водещи, били те царе или от работнически произход, като Линкълн, Масарик и много други.

И за нас, българите, да си пожелаем същото!

Ваш Р. Нейков, Германия

Уважаема редакция,

Отговорих ви на 28 октомври. Благодарих за “Борба”. Благодаря за новогодишния календар и за анализа “Кой управлява света” от Том Бърнет и Алекс Тоймс в “Борба”. Моето гледище е ясно и кратко: “масонската ложа” – от Средновековието (с малки прекъсвания) до днес. Сега с декора “демократия”.

Аделбрум, Швеция

Драги ми г-н Г. Спасов,

С благодарност за изпращането на уважаваното от мен сп. “Борба”, в което смятам активно да участвам с някои мои лични и общи (списвани от експерти на МПК “Гражданска солидар-

ност”) материали, засягащи обстоятелства и събития настоящи и минали в България, Европа и света.

Изпращам произведение на бай Георги от Варна – дългогодишен огняр на котли. **В него няма нито грам поезия, но има два тона истина!**

Истината е солта в живота и фундамент в правосъдието, а правосъдието е гръбнак на всяка система и държавност! За съжаление те са много дефицитни не само за нашенската ни българска действителност!

Въпросите, засегнати в анкетата на сп. “Борба”, са всеобхватни. Подчертах – посочих тези допитвания, които аз мисля, че са най-стойностни за въздействие върху обърканото, безпомощно, изпаднало в дълбоко неверие и разединение българско гражданство. Много трудно се създава единно гражданско общество след зверски наложения върху трудолюбивия, пестелив и миролюбив български народ отвратително безправния и жесток сталинизъм.

С уважение, д-р Цветков, Полша

Монолог на бедняка

Че тъй ти казвам, братко,
започва всичко от парата.
Без нея никак не е гладко,
дет казват – туй за “фукарата”...
И тук че без парици ти си диване
и какво ли още не,
е истина безкрайна, братко.

Спасителят на кръст разпъна,
душата впрегна във ярем,
идеята я прати на боклука,
простака тя окичи с златен шлем.
Парата, братко, пак парата
ги прави тези номера.
И тъй до края на света!

А вярвахме във нещо, братко,
излезе всичко розов сън.
Едни – нагълтах се сладко,
а ний – останахме навън...
Тоз, дете пееше за равенство и братство,
на банка стана президент,
милиончета му капят гладко,
а ний със стотинки дребни
живеем ден за ден!
Парата, братко, пак парата,
ги прави тези номера.

Един навлече синя роба,
а друг захвърли лозунга червен.
А ние пак с хомот до гроба
сънуваме хайвер зелен!
Момчета яки с мобифони
царуват си по пътищата днес.
Наложиха ни своя ред и вълчите закони,
на кървав страх и ужаси безчет!
Парата, братко, пак парата,
ги прави тези номера.

“Търпи – ще си спасиш душата”,
бе казал някога поет.
Косите побеляха, братко,
с надеждите за по човешки ред,
но всичко си отиде някак
без отговорност и отчет.
Братко, пак парата
ги прави тези номера.

Едни ги сваля – други качва,
парата прави тези номера,
под нейната метежна сила
морал, закони, идеи и идоли с пера
се валят смешно във прахта!
...И тъй до края на света!

Бай Георги Огняря

Уважаема редакция,

Благодаря ви за редовното изпращане на нашата "Борба". Ние се възхищаваме от безкористната ви грижа за израстването и изграждането на духовно чисти и калени борци за правда и свобода в милата ни Родина.

За анкетата.

Хората имат доброто желание да споделят вижданията си по поставените въпроси, но ги е страх, че ако отговорите им във връзка с нея попаднат по места в ръцете на все още властимащите комунисти, върху главите им ще се стоварят неприятности. Затова са и изпратили попълнени анкетни листове, на които са писали или само имената си, или адреси без имена. Какво да се прави, те са навсякъде по места. Не са забравени насилията им, които всяват страх.

Димитър Бутански

*Елена Мушмова,
25 декември 2008,
Монтичело, Илинойс, САЩ*

Далечна, но незабравима

Коледа във България – така, както аз я помня преди 64 години, преди да дойдат комунистите, беше най-веселият празник във годината. Ние го празнувахме по стар стил, три дни наред, почвайки на 7 Януари. 9, 09 Както и тук, магазините стоят отворени до късна вечер и възбудени хора бързат да свършат с коледното пазаруване. Наголу по улиците упоиващ аромат на тамяна и прясно отрязани борчета изпълва въздуха и допринася за веселието на случая. Почти всички един стои до късно и никога не забелязва настойчивия студ и снег... Коледа – далечна, но незабравима!

На Бъдни вечер след завръщане от черковната служба семейството ще окичи коледното дърво с разноцветни орнаменти, свещички и бенгалски огньове. По-късно същата вечер майката ще запали стъкленото кандило пред иконата, докато старейшината разпалва джбовия пън във огнището – избран за този случай отпреди няколко месеца, и гъцата ще настъгат наоколо, за да слушат Коледни приказки от дядо и баба. През това време по-възрастните гъца ще се сберат във малки групи и ще почнат да коледуват от къща на къща. Във шепките им е втъкнато младо клонче от чешшир, декорирано с златен варак. Тъще изпъят

две-три Колегарски песни и щастливите домакини – доволни, че са били удостоени – ще отворят вратите си и ще дадат на гъцата кестени, орехи, мандарини, ябълки или сушени плодове. Чудесно е да си навън по това време през нощта – да чуваш гъцата как пъят навсякъде и техните весели гласове правят студена нощ да изглежда топла и подканяща. Падащите снежинки допринасят за красотата на вечерята.

След като нощта напредне, ще се чуе почукване на вратата и дядо Коледа ще се появи с голем чупал на гърба си. Той ще накара малките гъца, които го знаят с страх и почитание – да изпъят една песен или да му издекламираат едно стихотворение, и ще ги пита няколко въпроса. Накрая той ще им раздаде подаръци, по-възрастните ще намърят техните под дървото.

Докакто всичко това става – майката е заета във кухнята с приготвяне на храната за деня Рождество Христово – Коледа. Ще има пуяк, тлъста гъска или прасенце във фурната – напълнени с ориз и дреболици, нарязани картофи от едната страна и домашно кисело зеле от другата. Супата, която ще придружи главното ястие, вече се

вари на печката. Десертът – баклава или кадауф, е приготвен по-рано през деня, за да се насити в сироп за 24 часа, преди да бъде сервиран. Баклавата се прави от много тънки кори, изпълнени с счукани орехи, канела и захар, кадауфът – от местни нишки, завити с счукани орехи, захар и подправки. Заедно с тях на масата ще има също фурми, смокини и разни груги сушени плодове, голъми сочни вносни портокали от Яфа, мандарини и ябълки.

На бждни вечер не се яде месо. За вечеря се сервират традиционни сърми от зелеви листа, пълнени с ориз и подправки; ошав от сушени плодове, домашен кржгъл хлбб – погача, с кръст по среда. Старейшината казва молитва и благославя храната преди нџкой да почне да яде.

Въ полунощ, когато черковните камбани започнат да бият, цџлото домочадие ще застане около Коледното гърво и ще гледа с възхущение като се палят свещичките и “бенгалките” по елхата, заедно с малко тамянь.

На коледната сутрин нџкои от семейството ще отидат на черква, облџчени в новите си грехи, старите хора – с които обикновено живџем заедно – стоят вкџщи край печката – най-топлото мџсто в кџщата – и си поийват грџяна гроздова ракия, подсладена с горџна захар.

След обџда гџщата отиват да се возят в шейни, теглени от конь, чиято грива е окрасена с бодро оцџтени панделки и малки звънчета.

Надвечер всички отива да посетят роднини и приятели, които сџ наменувани на името Христово – Христовците. Тогава те празнуват тџйния именден и дават весели приеми. Вторият Коледен ден е посветен на Свети Йосиф, а третият – на Свети Стефан. Има толкова много весели събирания, където се ходи на гости, че се помнят през цџлата година.

Откакто комунистите дойдоха на власт – 9 септември 1944 г., нџма Коледно празнуване и всички един трџбва да се

отчете на работата си. Коледа си остана само един черковен празник. Очевидно комунистите не успџха напълно да ограбят гџщата от този радостен обичай, така че започнаха да правят вместо “елха” т.нар. “новогодишно гърво” с сџщит Коледни украшения, а вместо гџдо Коледа – ще носи подарџци на гџщата “гџдо Мраз”.

Те запазиха стария мирскиновогодишен обичай. На този ден всеко гџте има “сурвачка”, направена от грџнови клонки, покрити с пџпки. Върхът е извит и вързан в форма на венец и украсен изцџло с разноцџтни книжни рози и паделки. С това гџщата ходят от кџща в кџща и леко тупат домакините по гърба, пожелавайки им здраве и благоденствие през настџващата година. Тогава всеки гарява гџщата с пари.

Нановогодишния ден се прави голџма баница, пълнена с сирене и яйца или лџк и млџно говеждо месо. Вџтре в нея майката скрива една сребърна монета, завита в восьчна хартия. Бащата после срџзва баницата на толкова парчета, колкото хора има в кџщата, и определя всекому по едно парче, почвайки с най-стария. На когото се падне паричката, се предполага “да има късмет” през цџлата година и най-много пари от гругите.

Каквото аз описах, е обичай в София – нашата столица. В различни части на България той варира в нџкои подробности. Коледа е различна в различните страни. Коледа е отнета и забранена в гадени страни. Обаче нейният божествен и истински дух сџществува навсекъде. Коледа за нас, емигрантите, е далечна, но незабравима!

Пожелавам весела Коледа и щастлива, благоденстваща нова година на всички вас, в скџпата Родина.

Бел. авт. Оригиналът, на английски език, бџ помџстен в американската преса.

До българите в странство, деца на майка България

Скъпи братя и сестри, християни и хора с добра воля,
Като архиерей и родолюбец се ползвам с честта, дадена ми от списание “Борба”, да ви поздравя с настъпващия светъл християнски празник Рождество Христово. С братска настойчивост и евангелски дух ви призовавам в името на раждането на спасението на човешкия род да се отървете от всичко, което ви възпрепятства от ползотворното общуване помежду ви и да отхвърлите решително всяка човеконенавистна омраза, която лесно завладява сърцето на човека. Като християни трябва да знаем, че борбата за националното достойнство започва с извоюването на личното достойнство и авторитета на една нация се изгражда върху личния авторитет.

Предполагам, че голяма част от вас са в чужбина заради хора, които погубват добрите нрави на българина и на хората въобще, и макар България да е вече член на Европейския съюз, българите оставаме все по-малко в пределите на териториално ограбената си държава. Причините за деморализацията, икономическия спад и политическата немощ в България, повярвайте ми, преди всичко са духовни. Според светоотеческата ни вяра “духът е този, Който животвори, плътта (плътското мислене) нищо не ползва” и думите, които ни говори Христос – “дух са и живот са” (Йоан 6:63). Не може да има икономически и политически просперитет един народ, ако не постави духовните ценности най-отпред. Затова обръщам се най-вече към вас – младите българи в странство: Знайте, дори да не искате, Духът е Този, Който ще ни свързва навеки, първом родово, след това и ценностно. Моля ви не забравяйте в духа си да се сещате с добри мисли за нашата обща майчица България и със синовно чувство, ако може и религиозен трепет, да поискате от Всевишния мъдрост и благоденствие за бъдещите деца на България.

Пожелавам на България добро бъдеще и благославям в името на Иисуса Христа българския род, за достойно, благоденствено и мирно житие!

Честито Рождество Христово!

Лето Господне 2009-о.

+ Източноевропейски епископ Христо Писаров

БЦРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

« КОЛЕДА -
ДАЛЕЧНА НО
НЕЗАБРАВИМА »
ЕЛЕНА МУШМОВА

ВѢРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество ООД